



HUN LAATSTE KANS

Toneelspel in drie bedrijven

door

THEO AKKERMANS

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HUN LAASTE KANS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **THEO AKKERMANS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Andries van Veen: - Procuratiehouder. Een goede zestiger. Een uiterst beschaafde en rustige man. Gaat duidelijk gebukt onder de zorgen om zijn teleurstellende zoon. En om zijn vrouw, van wie hij zielsveel houdt maar waarvan hij, door de omstandigheden, verwijderd raakt. Hij is echter zèker geen zielige type. Anders zou hij ook geen procuratiehouder zijn.

Elly van Veen-Veltman: - Zijn vrouw. Een echte dame uit de gegoede stand. Iets jonger dan haar man, net onder de zestig, wat men haar echter niet zou geven. Zij komt aanvankelijk wat "uit de hoogte" over, maar als men haar wat beter leert kennen, blijkt zij het hart op de juiste plaats te hebben.

Robert van Veen: - Hun zoon. 23 Jaar oud, en al geen enkel respect meer voor zijn ouders? Dat kan niet helemaal waar zijn. Hij is brutaal en onverschillig, dat wel. En door zijn onbezonnen levenswandel een nachtmerrie voor zijn ouders.

Gerard Veltman: - Broer van Elly. 55 Jaar. Van een commissaris van politie verwachten wij dat hij streng en hard is. Dan heeft deze man niet het juiste beroep. Hij is vriendelijk, zeer hulpvaardig en uiterst gevoelig voor andermans leed. Hij is een goede vriend. Maar wel één die weet wat hij wil.

Anja: - Het inwonend dienstmeisje. 20 Jaar. Een kittig ding. Met een hart van goud. Zeer verknocht aan de familie. Hun verdriet is ook haar verdriet.

Conny Hendriks: - Het meisje uit een havenkroeg. 20 Jaar. Een meisje uit een havenkroeg? Nou en????? Daar zijn ook scholen. En met haar vastberaden karakter kom je een heel eind. geen wonder dat Robert verliefd op haar werd.

TIJD:

Het stuk speelt zich af in een mooie nazomer.

Het eerste bedrijf, begin September.

Het tweede bedrijf, een paar weken later.

Het derde bedrijf is in twee taferelen en begint twee weken na het tweede bedrijf, het laatste tafereel is de volgende dag daarna, na de middag.

DECOR:

Het toneel stelt de zitkamer voor in een riante villa, bij de familie van Veen. De meubels zijn "duur" getuige ook de grote buffetkast, rechts tegen de wand, waarop we een portret zien van de jonge Robert. Rechts, openstaande tuindeuren met uitzicht op een verzorgde tuin. Links op de achtergrond een open toegang tot de hal. Links voor, een deur naar keuken en bijvertrekken. In de kast, glazen en drankjes. Een telefoon, liefst op de voorgrond rechts, op een meubeltje. De wanden zijn versierd met enkele schilderstukken en sfeervolle schemerlampjes. Een zware kroon boven de tafel, enz. In het midden een zware, liefst ronde, salontafel met fauteuils.

Eerste bedrijf

(als het doek opgaat is het toneel leeg. We horen de deurbel. Na even komen vanuit de hal, Conny en Anja op. Conny is gekleed in een eenvoudig mantelpakje en ziet er keurig uit. Anja draagt een donkere jurk met daaroverheen een klein wit schortje)

ANJA: Wacht u hier maar even. Meneer zal zo wel komen. Hij is altijd rond deze tijd thuis. Het is, dat u uitdrukkelijk naar hem vroeg. Voor mevrouw had ik u zonder afspraak nooit binnen durven laten. *(wat verlegen lachend)* Zij is een beetje moeilijk, weet u. Wat uit de hoogte zal ik maar zeggen. Maar meneer niet. Die is eigenlijk net andersom. Die zou eerder boos geweest zijn als ik u niet zou laten wachten. *(we horen een auto stoppen en het portier dichtslaan)* Ziet u wel... daar is meneer al. Ik zal meneer even waarschuwen dat u op hem wacht. *(in de hal af. Conny kijkt wat rond, als een kat in een vreemd pakhuis. Na even komt van links Andries)*

ANDRIES *(wat bevreemd om het onverwachte bezoek):*
Goedenavond...?????

CONNY: U bent meneer van Veen? Robbie's vader? *(rijkt schuchter haar hand die hij aarzelend aanneemt)* Ik ben Conny Hendriks. Zou ik u even mogen spreken?

ANDRIES: Mij...? Natuurlijk. Heeft u lang op mij gewacht?

CONNY: Nee... Ik ben nog maar net hier. Ze... ze zei, dat u ieder moment kon komen. en dat uw vrouw was uitgegaan.

ANDRIES: Wie?... O, ons dienstmeisje. Zo... Nou als het over Robert gaat... Maar gaat u toch zitten. *(na enige stilte)* Maar wacht eens... nu geloof ik dat me een licht op gaat. Hoe zei je ook weer dat je heette? Conny? Goed... wel eh..... wat mag ik je aanbieden Conny? Koffie of liever.....

CONNY: Koffie graag..... meneer.

ANDRIES: Een ogenblikje dan. *(gaat links af en komt na even weer terug)* Wordt voor gezorgd. *(gaat ook zitten)* Jij bent dus het meisje, waar mijn zoon.... eh..... omgang mee schijnt te hebben? Dat meisje uit Rotterdam?

CONNY *(kijkt hem verwonderd aan):* Hoe weet u dat?

ANDRIES *(bedachtzaam):* Ik hoorde dat Robert een paar weken geleden, toen hij een avond thuis was, ruzie heeft gehad met zijn moeder. Over een meisje uit Rotterdam. Je accent zie je, de manier waarop je spreekt.

CONNY: Hoort u dat?

ANDRIES (*knikt*): Hobby van me. Maar ik wed, dat je geen Rotterdamse van geboorte bent. Mag ik eens raden? Brabant?... West Brabant zou ik zeggen.

CONNY: Daar komen mijn ouwelui... mijn moeder vandaan. (*Anja komt binnen met een blad met koffie enz. op tafel*)

ANDRIES: Dank je Anja, we redden ons wel. (*Anja af*) Het is niet zo moeilijk als je er een beetje studie van hebt gemaakt. (*schenkt koffie*) En je vader? Hij niet?

CONNY: Jawel... Ook.

ANDRIES: Overleden?

CONNY: Nee. (*stilte. Dan uitdagend*) Weg!..... Er vandoor!... (*weer stil*)

ANDRIES: Daar kun jij toch niets aan doen? Gebruik je suiker? En melk?

CONNY: Beiden graag. (*Andries bedient haar*) Dank u wel. (*stilte, waarin ze beiden hun koffie proeven en voor zich uit zien*) Nee... nee, daar kan ik niets aan doen.

ANDRIES: Je moeder heeft een café, hoorde ik?

CONNY: Dat weet u dus ook al!

ANDRIES: Wel... Het is immers geen schande?

CONNY (*met iets van protest*): Het is een haven café....!

ANDRIES: Zo!..... En?!.....

CONNY: Een havenkroeg!!

ANDRIES: O ja? En waarom zeg je dat zo... zo hard?

CONNY (*onzeker*): Hard?... Geen wonder. Het zijn de woorden van uw vrouw.

ANDRIES: Ach... Is daar dan een reden voor? Ik bedoel.... heeft dat café van je moeder soms een.... eh... ongunstige reputatie?

CONNY (*fel*): Nee, dat heeft 't niet!

ANDRIES: O,..... Wel.... Nou dan?

CONNY: Mensen als u, zien in een café altijd een kroeg. Vooral als het in een havenbuurt ligt.

ANDRIES (*glimlachend*): Nu generaliseer je... Nee, ik vind dat je me met die opmerking een beetje onrecht aandoet. Hoe weet je, dat ik er zo over denk?

CONNY: Uw vrouw denkt er zo over.

ANDRIES: Zo... Nou, het huwelijk is dan wel een twee-eenheid.... een cel met gelijk gerichte polen... maar het is nog niet zo, dat twee huwelijkspartners ook altijd dezelfde gedachten er op na houden. (*vol ironie*) Natuurlijk zeg ik dit, met volstreekte eerbiediging van de opvatting van mijn vrouw.

CONNY (*na enige stilte, ineens*): Ik wil dat Robbie met me trouwt!....

ANDRIES (*kijkt haar verbaasd aan. Bedachtzaam*): Dat is een kwestie, die allen hem aangaat. Vind je ook niet? Robert is vierentwintig. Meerderjarig dus.

CONNY: Maar hij heeft uw toestemming nodig. En uw hulp.

ANDRIES: Wil je daarmee zeggen dat hij 't zelf ook wil? Met je trouwen?

CONNY (*licht aarzelend*): Ja...

ANDRIES: Weet je het wel zeker?

CONNY: Het zou veel beter voor hem zijn. Ik zou wat van hem kunnen maken. (*stilte*)

ANDRIES: Aan zelfvertrouwen ontbreekt het je niet.... Hoe is je achternaam eigenlijk.

CONNY: Hendriks. (*draait wat zenuwachtig met koffiekopje*)

ANDRIES: O ja, natuurlijk... Hendriks... goede Brabantse naam.

CONNY (*iets feller*): U draait er omheen.....

ANDRIES (*iets geïrriteerd*): Ik draai nergens omheen Conny. Je vertelt me, dat je wilt dat Robert met je trouwt en ik antwoord dat dit een zaak is die hem in de eerste plaats aangaat. Wat wil je meer? (*stilte*) Je zegt ook, dat Robert met je trouwen wil. En dat het goed voor hem zou zijn, omdat je meent iets van hem te kunnen maken....

CONNY: Dat is ook zo!

ANDRIES: Goed... Nemen we dat aan. Maar ik zou toch ook uit Roberts mond zelf moeten horen, dat hij een huwelijk met je wil. De procedure is nogal ongewoon... Of valt je dat niet op? (*Conny tuurt zwijgend in haar kopje*) Je... Je wilt toch niet zeggen dat er omstandigheden zijn, die.... een huwelijk tussen jou en mijn zoon.... eh.... tot een enigszins geforceerde... Nu ja, je begrijpt me wel veronderstel ik?

CONNY: Ik begrijp u best....

ANDRIES: Zo... En?!...

CONNY: Misschien.....

ANDRIES (*behoedzaam*): Misschien?... Het zou dus kunnen?

CONNY: Het zou kunnen ja.

ANDRIES (*vorsend*): Maar het is niet zo?

CONNY: Nee.... het is niet zo geloof ik. (*stilte*)

ANDRIES (*ontspannen*): Wel... Ik denk dat ik waardering moet hebben voor je openhartigheid. Wil je me nu vertellen wat je met me te bespreken hebt?

CONNY (*kijkt hem recht aan*): Ik ben gekomen om u te zeggen wat Robbie en ik van plan zijn. Om te vragen of u uw toestemming wilt geven.

ANDRIES: En mijn hulp. Zoiets zei je zoëven immers?

CONNY (*blijft hem aankijken*): Ja. Maar uw toestemming is het voornaamste. Voor mij tenminste. Als u niet helpt, vind ik heus wel wat.

ANDRIES: Je hebt ook de toestemming van mijn vrouw nodig. Wist je dat?

CONNY (*schouderophalend*): Als u het goedvindt, zal zij ook wel moeten. (*na enige stilte, waarbij hij nu zenuwachtig in zijn kopje roert*) Of niet soms?

ANDRIES (*zet zijn kopje wat kribbig weg en staat op*): Mijn vrouw is gewend er haar eigen mening op na te houden.

CONNY: Weet ik. Maar als u het goedvindt, zal dat een groot verschil maken.

ANDRIES (*bij het raam*): Zo,.... weet je dat. (*wat geïrriteerd*) Ja, natuurlijk. Robert zal je wel veel over haar en over mij hebben verteld.

CONNY: Genoeg in ieder geval om te weten dat het allemaal haar schuld is. Het was helemaal niet nodig geweest dat Robbie nu als havenarbeider werkt. Dat is een feit en.....

ANDRIES (*met een bezwerend handgebaar en enige scherpte in zijn stem*): Ik heb liever niet dat je op die manier verder gaat. Je bent niet tot een objectief oordeel in staat. Je bent eenzijdig voorgelicht. Je weet niet wat wij met Robert hebben meegemaakt. (*dan rustiger*) Bovendien heb juist jij geen reden je te beklagen over het feit dat hij nu in de haven werkt. Deed hij dat niet, dan had je hem waarschijnlijk nooit ontmoet. (*stilte*)

CONNY (*sterk*): Ik houd van Robbie!

ANDRIES (*wrang, geamuseerd*): Natuurlijk is het veel gevraagd objectiviteit van je te eisen. Je houdt van hem! Dat verklaart alles! Iedereen begint altijd met van Robert te houden en hem als slachtoffer te zien. Dat is vanaf zijn geboorte zijn ongeluk geweest.

CONNY (*onverstoorde*): Ja, ik houd van Robbie en hij van mij. En daarom sta ik achter hem. Zal ik hem helpen. En wat is erop tegen dat iedereen hem aardig vindt? Met hem wegloopt? Mijn moeder is ook dol op hem. Mag dat soms niet? Is er iets verkeerd aan?

ANDRIES (*getroffen*): Ik vraag me af, of het wel ooit bij je is opgekomen dat wij, mijn vrouw en ik, ook dol op Robert zijn. Ook van hem houden?

CONNY (*bijtend*): Daar heeft hij anders de laatste jaren niet veel van gemerkt.

ANDRIES (*fel*): Omdat hij het er ook niet naar gemaakt heeft!!

CONNY (*in de verdediging*): Ik weet dat hij uit de band gesprongen is. Ja! Dat hij verschillende keren van huis is weggelopen en dat ze

hem van al zijn scholen hebben gegooid. Dat ze hem bij het hoger onderwijs hebben weggejaagd. Dat hij gezworven heeft en slechte vrienden maakte. (*feller*) Maar dat kwam door de hardheid van uw vrouw!

ANDRIES (*eerst nog wat ingehouden, maar langzaam komen de emoties los*): Dat hij mijn handtekening namaakte op cheques, weet je ook? Dat hij op zijn zeventiende jaar zijn spaartegoed opnam, ook al door vervalsing? Dat hij door de politie in Amsterdam in een opiumkit werd aangetroffen, volkomen berooid? Dat hij, na terugkeer uit een afkickcentrum, rouwmoedig naar Groningen trok om daar medicijnen te gaan studeren en daar zijn tante, die hem liefdevol opving, oplichtte en er weer vandoor ging? Nu van h ar geld??? dat hij....

CONNIE (*ontzet*): Nee.....!! Stop!! (*stilte... dan moeilijk*) Maar.... maar... Wat doet dat er nu nog toe? (*zacht*) En als u en uw vrouw van hem houden, waarom bent u dan zo hard tegen hem geweest? Uw vrouw voornamelijk. Ze had hem toch heel anders kunnen aanpakken? Ze heeft hem uit huis gedreven..... Op de vlucht!

ANDRIES (*moedeloos*): Ja, ja..... Ik ken zijn argumenten. Hij heeft ze voor me neergeschreven in brieven die ik op mijn kantoor vond, en hij is zich ermee komen schoonpraten op kantoor. (*stilte*) Kijk.... Als je me zou zeggen dat we te goed voor hem zijn geweest, en ik dan in het bijzonder... Als je me dat verwijt zou maken..... ja, dan zou ik je gelijk moeten geven.

CONNIE: Ik ben niet gekomen om verwijten te maken. Maar ik kan u ook niet helemaal geloven... of beter gezegd, begrijpen. Robbie is bij ons zo heel anders. Zoals u hem nu afschildert ken ik hem helemaal niet.

ANDRIES: Natuurlijk niet. (*stilte*) Het zal de generatiekloof wel zijn. Robert werd geboren toen ik al veertig was en mijn vrouw zesendertig. Hij is altijd kerngezond geweest. Nooit ziek. Hij was ons idool.....

CONNIE: Hoe is dat dan mogelijk.....?

ANDRIES (*hoort haar niet eens*): Hij was de zon van ons leven. Dertien, veertien jaar lang. We verwendeten hem gruwelijk. Alles kon hij krijgen... Hij hoefde maar te kikken en het was er.

CONNIE: Dat was dan waarschijnlijk uw grootste fout.

ANDRIES: Jij bent niet de eerste die dat zegt. Wat dat betreft, lig je op een lijn met zijn moeder. (*als Conny hem verrast aankijkt*) Ja! Mijn vrouw! Zij waarschuwde mij dikwijls. Al vroeg. Toen hij nog maar een jongetje was.

CONNIE: Maar u zei zojuist dat u hem samen verwendeten.

ANDRIES: Ik weet nu wel, dat ze voornamelijk uit reactie op mijn aanbidding strenger begon te worden. Ik vond dat ze jaloers was. Later pas begreep ik, dat ze daar alle reden toe had.

CONNY: Hoezo dat?

ANDRIES: Robert was begonnen mijn vrouw meer en meer van haar plaats in mijn hart te verdrijven. Zij voelde dat natuurlijk, maar ik kon het niet laten telkens weer zijn partij te kiezen als er conflicten waren. Als hij door haar gestraft werd, maakte ik dat weer ongedaan. Op die manier haar gevecht om meer discipline, zelfbeheersing en beperking ondergravend.

CONNY: Maar waarom staat u dan nu niet meer achter Robbie? U bent toch nog steeds zijn vader!?

ANDRIES: Robert heeft zijn krediet verspeeld. Hij heeft, ten opzichte van ons, geen enkel gevoel van liefde of genegenheid getoond. Vertrapte het gewoon. *(stilte)* O, ik weet het. Het is mode geworden in onze kringen om de weelde die wij onze kinderen kunnen geven later aan de ouders te verwijten. Dat is makkelijk als je er zelf niets voor hebt hoeven doen. *(feller)* Goedkoop is het! Maar er zijn grenzen....

CONNY: Kunt u niet geloven dat Robbie veranderd is? Dat het juist de weelde was die hem onzeker maakte?

ANDRIES: Als het niet ergens in zijn karakter aanwezig was geweest, die slapheid, die wilszwakte, dan had ook de ergste verwennerij ze niet opgeroepen. Dat zeg ik maar om te voorkomen dat je beweert: zie je wel, toch jullie schuld.

CONNY: Ik wil niemands schuld aantonen. Waarvoor? Ik houd van Robbie zoals ik hem ken. En ik wil hem helpen. Omdat ik weet dat hij meer kan bereiken.

ANDRIES: En wat wil je van mij? Hulp? Wat voor hulp? Wil je soms ook een café met hem beginnen?

CONNY *(staat bruusk op)*: Dat is niet fair van u! Als u zo begint.....

ANDRIES *(bezwierend)*: Neem me niet kwalijk Conny... Dat had ik inderdaad niet mogen zeggen.... Het spijt me.

CONNY *(gaat traag weer zitten)*: Ik kan de bovenverdieping krijgen van een huis bij een kennis. Robbie heeft geen cent. Ik heb vijftienhonderd gulden. Daarvan kunnen we wel de meubels kopen om het in te richten maar... Ik wil dat Robbie weer gaat leren. Hij zegt dat hij een jaar nodig heeft om een verplegersdiploma te halen. Daarmee kan hij in een ziekenhuis gaan werken en verder studeren. In die tijd moeten we leven, maar hij moet ook zijn studieboeken kopen, schoolgeld betalen enzovoort.... Als we niet trouwen komt er van dat leren niets terecht. *(stilte..... Andries zit met zijn handen*

voor zijn gezicht. Hij twijfelt. Conny wacht gespannen op antwoord en gaat wat geprikkeld verzitten)

ANDRIES: Dit gesprek heeft weinig doel.. zolang... *(ineens)* Weet Robert dat je hier bent?

CONNY: Nee. Hij zou me waarschijnlijk weer hebben tegengehouden. Maar ik wil spijkers met koppen slaan. Hij heeft middagdienst en.....

ANDRIES: Maar als hij zelf nu eens niet wil. Als hij....

CONNY: Robbie heeft toch wel iets van u. Hij kan ook zo besluiteloos zijn. Overal langsheen praten.. Denkt u, dat ik hierheen gekomen zou zijn, als ik niet zeker wist dat Robbie... dat hij....

ANDRIES: Met Robert weet je nooit iets zeker.

CONNY: En waarom heeft dit gesprek geen doel? U kunt toch kort en goed zeggen wat u doet? Uw toestemming geven of niet. Als u die niet geeft, moet ik andere wegen zoeken.

ANDRIES *(recht zijn rug)*: D kantonrechter?

CONNY *(knikt stug)*; Bijvoorbeeld....

ANDRIES: Niet nodig kind. Die toestemming krijg je wel. Van mijn vrouw ook, veronderstel ik. *(staat op en loopt tot voor het raam)* Verwacht je ons ook op jullie trouwerij?

CONNY *(met een ruk recht)*: U doet het? En u bewerkt ook uw vrouw?

ANDRIES *(draait zich om, hooghartig)*: Ik bewerk niemand! Dat ligt niet op mijn weg. We hebben ons gezond verstand. Jullie trouwen toch als jullie daar je zinnen op hebben gezet, met of zonder onze toestemming. Wij houden de vuile was liefst nog altijd binnen. *(stilte)* Nou, verwacht je ons op jullie huwelijk?

CONNY *(aarzelt even, kijkt hem strak aan)*; Nee! En helpt u ons door dat jaar heen?

ANDRIES *(met een zucht)*: Als je mij het bewijs van inschrijving voor zijn studie kunt tonen, zal ik je duizend gulden per maand sturen tot na zijn eindexamen.

CONNY *(verbluft)*: O, maar dat is....

ANDRIES *(invallend)*: Onder voorwaarde dat je me nu je erewoord geeft, dat je me onmiddellijk bericht stuurt als het misgaat.

CONNY *(reikt haar hand)*: U heeft mijn woord. *(houdt de hand vast)* U gelooft er niet in?

ANDRIES *(wat bedroefd zijn hoofd schuddend)*: Geen moment.

CONNY *(wil aandringen)*: Maar als ik...

ANDRIES *(wat vriendelijker invallend, klopt haar op de hand)*: Maar je bedoelt het goed. Ik wil je niet ontmoedigen. *(kijkt op zijn horloge)* Ik had nu liever dat je ging. Zal ik het meisje vragen je uit te laten?

CONNY: Dat is niet nodig, ik vind het wel. *(aarzelend)*: Uw toestemming? En die van uw vrouw, hoe gaat het daarmee?

ANDRIES: Die kan Robert zelf bij ons komen halen.


CONNY (*als ze af wil gaan, zich omdraaiend*): Ik ben heus niet ondankbaar... Het is alleen moeilijk dat te tonen. Ik heb nooit erg vriendelijk over Robbie zijn ouders..... (*maar Andries staart weer naar buiten en geeft geen antwoord. Met opgeheven hoofd gaat ze achter af*)

ANDRIES (*draait zich na even resoluut om en neemt de telefoon. Staat dan besluiteloos met de haak in zijn hand om tenslotte een nummer te draaien. Hij wacht op aansluiting*): Hallo? Ben jij dat Gerard?.... Met Andries... Ik heb je hulp nodig.... Ja, het heeft met Robert te maken..... Nee, nee dat gelukkig niet..... tenminste..... Nee, liever niet... Is het veel gevraagd om even langs te komen?... Heel graag. Tot zo dadelijk dan. (*hij hangt op. We horen weer een auto stoppen en portier dicht slaan. Andries gaat links af. Na even komt Anja binnen en haalt de koffiespullen op. Als ze daar mee bezig is, komt van achter Elly binnen*)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407



“Samenspelen” is ons motto